

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. B.**, bývajúcej vo V., zastúpenej JUDr. A. B., advokátom v K., proti žalovaným 1/ **A. J.**, bývajúcemu vo V., 2/ **M. J.**, bývajúcej vo V., zastúpeným JUDr. P. J., advokátom v T., **o určenie rozsahu dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 11 C 642/2001, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. mája 2009 sp. zn. 4 Co 245/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. mája 2009 sp. zn. 4 Co 245/2007 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce rozsudkom zo 7. novembra 2003 č. k. 11 C 642/2001 – 109 určil, že rodinný dom súpisné číslo X.X. postavený na parcele číslo X.X., zapísaný na LV číslo X., katastrálne územie V., patrí do dedičstva po poručiteľovi J. B., narodenému X.X., ktorý zomrel X.X.. Žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania 18 750 Sk (622,38 €) na účet jej právneho zástupcu a na účet súdu 13 266,40 Sk (440,36 €), do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru , že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O. s. p.) . Uviedol, že predmetná nehnuteľnosť – rodinný dom bol postavený bez stavebného povolenia (tzv. čierna stavba) . Vlastníctvo k nemu bolo legalizované na základe rozhodnutia Obecného úradu vo V. o pridelení súpisného čísla pre P. B. (platil domovú daň) . Vykonaným dokazovaním mal však preukázané, že rodinný dom nepostavil P. B. (postavil dom vo V.) , ale poručiteľ J.B. (v rokoch 1965 až 1996) . Keďže nikto nemôže previesť na iného viac práv než sám má , nemohol P. B. predmetný rodinný dom, ktorého nebol vlastníkom , predať žalovaným (kúpnu zmluvou z 25. 5. 2000, na základe ktorej bol

povolený vklad vlastníckeho práva žalovaných rozhodnutím Okresného úradu v M. , katastrálny odbor , pracovisko V. z 23. 3. 2000 pod č. V X) . Za nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovaných týkajúcu sa pasívnej legitímácie, podľa ktorej účastníkom konania na strane žalovaných mal byť aj P. B. (predávajúci). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 29. októbra 2004 sp. zn. 14 Co 77/2004 na odvolanie žalovaných rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vytkol prvostupňovému súdu , že v konaní nezistil a nezisťoval skutočnosti, ktoré mohli ozrejmiť hodnovernosť a dôkaznú silu jednotlivých svedeckých resp. účastníckych výpovedí a že nevypočul svedka J.J.. Vôbec nezistil , kedy bol predmetný rodinný dom postavený, vzhľadom na rozporuplné výpovede uvedených svedkov, či pozemky , vedené ako parcely č. X.X., boli v minulosti predmetom reálnej delby podielových spoluvlastníkov zapísaných v pozemnoknižných vložkách č. X (LV č. X), X (LV č. X.) a stratenej vložky č. X kat. územie V. vo vzťahu k skutočnostiam tvrdným P. B. o tom, že pozemok, na ktorom bol rodinný dom postavený, mu daroval otec (J. B.) . V tejto súvislosti nezisťoval, či P.B. resp. J.B. nevyplácali po stavbe rodinného domu ustupujúcich podielových spoluvlastníkov alebo ich právnych nástupcov tak, ako sú uvedení v pozemnoknižných vložkách (svedecká výpoveď J. F.) . Napokon nezistil, z akého dôvodu žalobkyňa neprihlásila predmetný rodinný dom do dedičstva po poručiťovi J. B. (neplatil domovú daň) a nepripojil priestupkový spis, na preukázanie, že syn P.B. sa mal žalobkyni vyhrážať (alebo jej sestre M. K.) fyzickým násilím za podanie žaloby. Námietku uvedenú v odvolaní, že účastníkom konania (na strane žalovaných) mal byť aj P. B. považoval za bezpredmetnú , pretože žalobkyňa sa domáhala určenia rozsahu dedičstva a nie určenia neplatnosti kúpnej zmluvy.

Okresný súd Michalovce (v poradí druhým) rozsudkom zo 4. mája 2007 č. k. 11 C 642/2001 – 296 v spojení s opravným uznesením z 20. júla 2007 (čl. 308) určil, že rodinný dom, súpisné číslo X.X. postavený na parcele číslo X.X., zapísaný na LV číslo X., katastrálne územie V. patrí do dedičstva po poručiťovi J. B., narodenom X.X., ktorý zomrel X.X.. Žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania 52 924 Sk (1 756,75 €) na účet jej právneho zástupcu a na účet súdu 3 281 Sk (108,91 €) , do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Aj po doplnení dokazovania v zmysle usmernenia odvolacím súdom (v zrušujúcom uznesení) a jeho vyhodnotení dospel k záveru, že bolo jednoznačne preukázané, že predmetný rodinný dom postavil poručiť J.B. (v rokoch 1965 až 1996) . Tvrdenia P. B. , že rodinný dom postavil na nehnuteľnostiach

darovaných mu otcom J. B. , v konaní preukázané neboli a skutočnosť, že platil domovú daň nepreukazuje jeho vlastníctvo. Keďže nikto nemôže previesť na iného viac práv než sám má, nemohol P. B. rodinný dom predať (nebol jeho vlastníkom) žalovaným (kúpnu zmluvou z 25. 5. 2000). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaných (v poradí druhým rozhodnutím) rozsudkom zo 14. mája 2009 sp. zn. 4 Co 245/2007 rozsudok súdu prvého stupňa (bez nariadenia odvolacieho pojednávania) zmenil tak, že žalobu zamietol. Vo výroku o trovách konania ho zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie a dôsledne sa nezaoberal otázkou unesenia dôkazného bremena žalobkyňou a otázkou vecnej legitímácie účastníkov konania. Dôvodnosť určovacej žaloby odvodzuje len z výpovede svedkov B., L., M., J., P., O. (navrhnutých žalobkyňou) , z ktorých nie je možné jednoznačne vyvodiť záver o tom, kto predmetný rodinný dom postavil, z akých finančných prostriedkov a kto mal byť na základe dohody súrodencov jeho skutočným vlastníkom . Hodnovernosť tvrdení žalobkyne a výpoveď svedkyne M. (sestra žalobkyne) je spochybnená výpoveďami ďalších svedkov vypočutých v konaní (Ž. T., M. M., L. G., V. B., J. F., J.J., L. J. a MUDr. S. K.). V podstate všetci v konaní vypočutí svedkovia sa nevedeli presne vyjadriť k obdobiu výstavby predmetného rodinného domu. Preto dospel k záveru, že žalobkyňa si v konaní nespĺnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť ,nepreukázala okruh rozhodujúcich skutočností, ktorý je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný právny vzťah účastníkov konania . Dôkazné bremeno je totiž inštitútom procesného práva, ktorý stíha toho účastníka konania , v ktorého záujme je, aby určitá skutočnosť , rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná tak, aby ju súd mohol uznať za pravdivú. Naopak z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že P. B. platil za spornú nehnuteľnosť domovú daň , po určitý čas ju prenajímal a nebohý J.B. (brat) nehnuteľnosť neužíval a nikdy v nej nebýval. Poukázal na to, že v preskúmvanej veci ide o určenie, či rodinný dom patrí do dedičstva po poručiťovi . Pri takejto určovacej žalobe , keď poručiťel zanechal viac dedičov a dedičstvo medzi nimi nebolo vysporiadané ohľadne veci, o ktorú sa vedie občianskoprávne konanie s osobou, ktorá dedičom nie je, sú všetci dedičia považovaní za vlastníkov tejto veci (z právnych úkonov týkajúcich sa tejto veci sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne) a v konaní (v ktorom o takúto vec ide) , majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov (§ 91 ods. 2 O. s. p.).

Preto účastníkmi daného konania mali byť všetci dedičia po poručiteľovi J. B. a nielen žalobkyňa, z ktorého (ďalšieho) dôvodu (nedostatok vecnej legitimácie) nebolo možné žalobe vyhovieť. Rozhodnutie o trovách konania zrušil pre jeho nepreskúmateľnosť (nejasnosť vyúčtovania právnym zástupcom žalobkyne).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla ho zmeniť tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdí. Namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Trvala na tom, že v konaní jednoznačne preukázala, že predmet sporu patrí do dedičstva po poručiteľovi J. B., pretože predmetnú nehnuteľnosť v čase smrti vlastnil (postavil ju). P. B. rodinný dom nemohol postaviť z dôvodu, že v čase jeho výstavby bol študentom a nemal na stavbu finančné prostriedky. Rozhodnutie o určení súpisného čísla (ktorého originál predložený nebol), vydané len z dôvodu, že P. B. platil pár rokov domovú daň, vlastníctvo k stavbe nezakladá. Za nepravdivé považovala tvrdenie, že P. B. nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa pod sporným rodinným domom darom od rodičov (ústnou darovacou zmluvou). P. B. nebol oprávnený sporný rodinný dom predať žalovaným, pretože nikdy nebol jeho vlastníkom a nikto nemôže na iného previesť viac práv než sám má. Vlastníkom rodinného domu bol poručiteľ J.B.. Nesúhlasila s ďalším dôvodom zmeny rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým je neúplnosť okruhu účastníkov konania na strane žalobcu. Podľa jej názoru na určenie rozsahu dedičstva postačuje podanie žaloby jedným z dotknutých osôb a nie je potrebné, aby takúto žalobu podali všetci právni nástupcovia z titulu nerozlučného spoločenstva účastníkov konania.

Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že právne posúdenie veci odvolacím súdom je v celom rozsahu správne. Navrhli dovolanie zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania vo výške 483,26 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa (§ 238 ods. 1 O. s. p.).

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O. s. p.).

Z ustanovenia § 125 O. s. p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok , správy a vyjadrenia orgánov obce, fyzických osôb a právnických osôb, listiny ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

V zmysle ustanovenia § 220 odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa , ak nie sú splnené podmienky ani na potvrdenie (§ 219 O. s. p.), ani na jeho zrušenie (§ 220 O. s. p.).

AK odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O. s. p.).

Z uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a na ním založených následných právnych záveroch , je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom nevyhnutným. Podmienkou zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie , na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu , odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriaceho podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie).

Ak sa chcel odvolací súd odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O. s. p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O. s. p. Len takýto postup je v súlade so zásadou

priamosti a ústnosti civilného procesu, ktoré zostali zachované aj po účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku vykonané zákonom č. 273/2007 Z. z. vrátane novely uskutočnenej zákonom č. 384/2008 Z. z. Je neprípustné, aby odvolací súd k svojim odlišným skutkovým zisteniam vedúcim k záveru o nedôvodnosti žaloby, dospel len na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

Odvolací súd podľa týchto ustanovení a zásad riadne v danej veci nepostupoval. Vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí vychádzal z dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa, na základe ktorých ale dospel k iným skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil iný právny záver bez toho, aby doplnil dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa.

Žalobkyňa sa domáhala proti žalovaným určenia, že sporný rodinný dom patrí do dedičstva po poručiťovi J. B. (jej bratovi) narodenom X.X., zomrelom X.X., pretože jeho vlastníkom bol poručiť a nie P.P. (brat), ktorý rodinný dom predal (kúpnu zmluvou z 25. 5. 2000) ako nevlastník žalovaným. Tým previedol na iných viac práv, než sám mal. Súd prvého stupňa po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vlastníkom rodinného domu bol poručiť J.B., z ktorého dôvodu považoval žalobu za dôvodnú (vyhovet jej). V porovnaní s ním odvolací súd po prehodnotení dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa dospel k záveru, že vlastníkom rodinného domu nebol poručiť J.B., ale predávajúci P. B., a preto žalobu zamietol (zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej).

Zo spisu vyplýva (zápisnica o verejnom vyhlásení rozsudku zo 14. 5. 2009, čl. 347), že odvolací súd rozhodol bez doplnenia alebo zopakovania dokazovania a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 1, 2 O. s. p.).

Krajský súd pre odlišný skutkový záver týkajúci sa vlastníctva predmetného rodinného domu (vlastníkom bol poručiť J.B., a nie P. B., ako dospel k záveru súd prvého stupňa) a tým dôvodnosti žaloby, nezopakoval, prípadne nedoplnil dokazovanie na okolnosti potrebné pre jednoznačný záver, ktorý z bratov (J. alebo P.) nadobudol vlastníctvo (a akým titulom) k predmetnému rodinnému domu a následne, či patril alebo nepatril do dedičstva po poručiťovi J. B..

Odvolací súd si tak nezadovážil rovnocenný zákonný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O. s. p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery

týkajúce sa vlastníctva predmetného rodinného domu predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Odvolací súd (okrem odlišného záveru od súdu prvého stupňa , kto bol vlastníkom rodinného domu) dospel tiež k záveru o nedostatku vecnej legitímácie , keď podľa jeho názoru účastníkom predmetného konania (okrem žalobkyne) mali byť všetci dedičia po poručiťovi J. B., ako tzv. nerozluční spoločníci (§ 91 ods. 2 O. s. p.). Touto okolnosťou sa súd prvého stupňa nezaoberal a takýto právny záver nevyslovil odvolací súd ani v uznesení (z 29. 10. 2004), ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie (zaoberal sa len námietkou týkajúcou sa pasívnej legitímácie žalovaných).

Dovolací súd preto dospel k záveru, že toto konanie odvolacieho súdu , z ktorého vzišlo dovolaním napadnuté rozhodnutie (okrem uvedeného) neprebehlo ani podľa zásad spravodlivého konania.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo , aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo , verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého , alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých detí alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by (vzhľadom na osobitné okolnosti konania mohla) byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O. s. p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdov a účastníkov konania v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv

a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ako aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 sp. zn. II. ÚS 14/2009, z 13. novembra 2002 sp. zn. II. ÚS 132/2002, z 5. apríla 2007 sp. zn. III. ÚS 171/2006).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 , § 115 , § 123 a pod.).

Podľa dovolacieho súdu odvolací súd svojím uvedeným postupom porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces, pretože svoje rozhodnutie nečakane založil (aj) na iných právnych záveroch týkajúcich sa vecnej legitímácie účastníkov konania , než súd prvého stupňa (nespochyboval vecnú legitímáciu). Až z rozhodnutia odvolacieho súdu sa žalobkyňa dozvedela, že odvolací súd vyvodil svoj (iný) právny záver (aj) zo skutočnosti, ktorú prvostupňový súd , vychádzajúc z iného právneho záveru, nehodnotil. Aj k týmto (novým) právnym záverom odvolacieho súdu sa nemali možnosť účastníci vyjadriť , prípadne ich namietat', pretože z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa sa nejavili spornými a nejavili sa spornými ani odvolaciemu súdu v uznesení , ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa . Týmto postupom odvolací súd odoprel účastníkom konania možnosť prieskumu správnosti jeho aj (iného) záveru o vecnej legitímácii účastníkov, z pohľadu súdu prvého stupňa nespornej , avšak z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom významnej skutočnosti odôvodňujúcej zamietnutie žaloby (len z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie). Vzhľadom na zmenu právneho názoru (v zrušujúcom uznesení neuvedenom) týkajúceho sa vecnej legitímácie, bude potrebné, aby sa odvolací súd opätovne dôsledne s otázkou vecnej legitímácie vysporiadal a svoj právny záver v tomto smere náležite odôvodnil aj z hľadiska právnej teórie a doterajšej súdnej praxe v jej posudzovaní pri predmetnej určovacej žalobe, pretože za uvedeného stavu je odôvodnenie jeho rozhodnutia v tomto smere nepreskúmateľné.

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté vadami, majúcimi za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). K takýmto vadám bol dovolací súd povinný prihliadnuť , i keby neboli uplatnené ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej ako aj v nadväzujúcom výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2, O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť:

Hrčková Marta